

Scénář ZŠ a MŠ Brno, Jana Broskvy 3

Žáci: Barbora Hovorková, Vanda Kvardová, Jan Nový, Adam Putz, Jana Marie Vyleťalová

Dobrý den, jsme žáci z 8.B, ZŠ Jana Broskvy 3. Chceme vám vyprávět příběh paní Marie Trávníčkové. Narodila se v roce 1956 v Brně. Jejím největším zážitkem z dětství byla módní přehlídka.

Když jsem asi měla čtyři nebo pět roků, tak jsem byla na módní přehlídce, jó, která byla tady na Přízové v Brně a tam byla vlastně Mosilana nebo Vlněna, já teď přesně nevím, jak se to jmenovalo, tak tam jsem teda jako, říkám, čtyři nebo pětiletá, předváděla šatičky.

Ve dvanácti letech zažila paní Trávníčková vpád vojsk Varšavské smlouvy do Československa. Moc o tom mluvit nechtěla.

Tady všude byly tanky a vojáci.

Naše pamětnice to v minulosti neměla zrovna lehké. Svobodné matky totiž nebyly podporované.

Okolí se chovalo dobře, akorát úředníci se chovali špatně.

I přesto si své dítě nechala a vychovala ho. Její dcera toužila po otci.

Seznámila nás dcera, která si našla tatínka, protože chtěla tatínka, že bude hodná. A já jsem se k tomu přizpůsobila a asi čtrnáct dní od seznámení, tak jsme se vzali a vydrželo nám to 32 roků.

Do rodiny tak přibýly ještě další dvě děti. Největší rozdíl mezi současnou a tehdejší dobou vidí paní Trávníčková v cestování.

Mohli jsme v rámci těch socialistických států, vlastně co byly tady okolo jako jó, takže kdo chtěl, tak vcelku jó, ale mohlo to být třeba jenom do Maďarska, do východního Německa, do Polska, Bulharska, do Rumunska no a když někdo dostal takovej ten devizovej příslib, jak tomu říkali, to bylo nějaký povolení jako, tak mohl třeba do Jugoslávie jet. Ted' už neexistuje že jo, Jugoslávie. S mamkou jsem jezdila do Maďarska, tam to bylo dobrý, protože vlastně tam jsem se dokázala domluvit, protože teda moje maminka byla Maďarka, pak jsem myslím ještě v tom NDR byla, pak ještě v Bulharsku, ale tam už jsem byla jako dospělá sama, i v tom NDR vlastně.

A rozdíly byly i v kupování sladkostí.

Vždycky o výplatě, rodiče koupili bonbóny, rozdělili, no a můj bratr mně je vždycky snědl.

A také ve stomatologické péči.

My jsme jako děcka chodili vždycky se školou, každého půl roku na kontrolu, takže jsme se ulili z vyučování, rodiče neměli starosti, že jo, protože my jsme tam šli jako třída, děcka se nebály, takže to bylo takový jako jiný. Ted'ka vlastně musíjou, že jo, rodiče, vzít si volno a jít si s dětima sami.

Jsmo rádi, že jsme se mohli s paní Trávníčkovou setkat a popovídat si.